

"Totus Tuus!"

El mes de maig s'ha iniciat amb la beatificació de Joan Pau II, qui s'abandonava en la Mare de Déu amb aquestes paraules "Totus Tuus ego sum!" (sóc tot teu). Us oferim unes paraules del nou beat sobre la Mare de Déu.

21/05/2011

Maria, la Mare, està en contacte amb la veritat del seu Fill únicament en la fe i per la fe. És, per tant, benaurada, perquè «ha cregut» i creu cada dia enmig de totes les proves i

contrarietats del període de la infància de Jesús i després durant els anys de la vida oculta a Natzaret. (Redemptoris Mater, 17)

Abans que ningú, Déu mateix, el Pare etern, es va lliurar a la Verge de Natzaret, donant-li el seu Fill en el misteri de l'Encarnació. (RM, 39)

Maria va acceptar l'elecció per Mare del Fill de Déu, guiada per l'amor esponsal, que «consagra» totalment una persona humana a Déu. En virtut d'aquest amor, Maria desitjava estar sempre i en tot «lliurada a Déu», vivint la virginitat. Les paraules «heus aquí l'esclava del Senyor» expressen el fet que des del principi ella va acollir i entendre la pròpia maternitat com a donació total de si, de la seva persona, al servei dels designis salvífics de l'Altíssim. (RM, 39)

La maternitat de Maria, que es converteix en herència de l'home, és

un do: un do que Crist mateix fa personalment a cada home. El Redemptor confia Maria a Joan, en la mesura que confia Joan a Maria. Als peus de la Creu comença aquell lliurament especial de l'home a la Mare de Crist, que en la història de l'Església s'ha exercit i expressat posteriorment de maneres diverses. (RM, 45)

La figura de Maria de Natzaret projecta llum sobre la dona com a tal pel mateix fet que Déu, en el sublim esdeveniment de l'encarnació del Fill, s'ha lliurat al ministeri lliure i actiu d'una dona. Per tant, es pot afirmar que la dona, en mirar Maria, troba el secret per viure dignament la seva feminitat i per dur a terme la seva veritable promoció. A la llum de Maria, l'Església llegeix en el rostre de la dona els reflexos d'una bellesa, que és mirall dels més alts sentiments, de què és capaç el cor humà: l'oblació total de l'amor, la

força que sap resistir els més grans dolors, la fidelitat sense límits, la laboriositat infatigable i la capacitat de conjugar la intuïció penetrant amb la paraula de suport i d'estímul. (RM, 46)

El Rosari encara que es distingeix pel seu caràcter marià, és una pregària centrada en la cristologia. En la sobrietat de les seves parts, concentra en si la profunditat de tot el missatge evangèlic, del qual n'és com un compendi. Hi ressona la pregària de Maria, el seu perenne Magnificat per l'obra de l'Encarnació redemptora en el seu si virginal (Rosarium Virginis Marie, 1).

[El rosari] ha tingut un lloc important en la meva vida espiritual des dels meus anys joves. M'ha acompanyat en els moments d'alegria i en els de tribulació. A ell he confiat tantes preocupacions i en ell sempre he trobat consol (...).

Recitar el Rosari, en efecte, és en realitat contemplar amb Maria el rostre de Crist. (RVM, 2-3)

La contemplació de Crist té en Maria el seu model insuperable. El rostre del Fill li pertany d'una manera especial. Ha estat en el seu ventre on s'ha format, prenent també d'Ella una semblança humana que evoca una intimitat espiritual certament més gran encara. Ningú s'ha dedicat amb l'assiduïtat de Maria a la contemplació del rostre de Crist. (RVM, 10)

Crist és el Mestre per excel·lència, el revelador i la revelació. No es tracta només de comprendre les coses que Ell ha ensenyat, sinó de «comprendre'l a Ell». Però en això, quina mestra més experta que Maria? Si en l'àmbit diví l'Esperit, és el Mestre interior que ens porta a la plena veritat de Crist (cf. Jn 14, 26, 15, 26, 16, 13), entre les criatures ningú

millor que ella coneix Crist, ningú com la seva Mare pot introduir-nos en un coneixement profund del seu misteri. (RVM, 14)

La història del Rosari mostra com aquesta pregària ha estat utilitzada especialment pels dominics, en un moment difícil per l'Església a causa de la difusió de l'heretgia. Avui som davant de desafiaments nous. Per què no tornar a prendre a la mà els comptes del rosari amb la fe dels qui ens han precedit? El Rosari conserva tota la seva força i segueix sent un recurs important en el bagatge pastoral de tot bon evangelitzador. (RVM, 17)

«La plenitud del temps» manifesta la dignitat extraordinària de la «dona» (...). La «dona» és la representant i arquetip de tot el gènere humà, és a dir, representa aquella humanitat que és pròpia de tots els éssers humans, ja siguin homes o dones.

D'altra banda, l'esdeveniment de Natzaret posa en evidència una manera d'unió amb el Déu viu, que és propi només de la «dona», de Maria, és a dir, la unió entre mare i fill. En efecte, la Verge de Natzaret es converteix en la Mare de Déu.
(Mulieris dignitatem, 4)

Crist és sempre conscient de ser el «Servent del Senyor», segons la profecia d'Isaïes (cf. 42, 1; 49, 3. 6; 52, 13), en la qual es tanca el contingut essencial de la seva missió messiànica: la consciència de ser el Redemptor del món. Maria, des del primer moment de la seva maternitat divina, de la seva unió amb el Fill que «el Pare ha enviat al món, perquè el món se salvi per ell» (cf. Jn 3, 17), s'insereix en el servei messiànic de Crist. Precisament aquest servei constitueix el fonament mateix d'aquell Regne, en el qual «servir» (...) vol dir «regnar». Crist, «Servent del Senyor», manifestarà a

tots els homes la dignitat real del servei, amb la qual es relaciona directament la vocació de cada home. (MD, 5)

«Ha fet en mi meravelles»: aquest és el descobriment de tota la riquesa, del do personal de la feminitat, de tota l'eterna originalitat de la «dona» en la manera en què Déu la va voler, com a persona en si mateixa i que al mateix temps pot realitzar-se en plenitud «per mitjà del lliurament sincer de si». (MD, 11)